

III

(Inne akty)

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

DECYZJA URZĘDU NADZORU EFTA

nr 134/14/COL

z dnia 26 marca 2014 r.

zmieniająca po raz dziewięćdziesiąty piąty zasady proceduralne i merytoryczne w dziedzinie pomocy państwa poprzez wprowadzenie nowych wytycznych w sprawie pomocy państwa przeznaczonej na filmy i inne utwory audiowizualne („Wytyczne filmowe i audiowizualne z 2014 r.”)

URZĄD NADZORU EFTA („URZĄD”),

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym („Porozumienie EOG”), w szczególności jego art. 61–63 oraz protokół 26,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie pomiędzy Państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości („porozumienie o nadzorze i Trybunale”), w szczególności jego art. 24 i art. 5 ust. 2 lit. b),

a także mając na uwadze, co następuje:

Zgodnie z art. 24 porozumienia o nadzorze i Trybunale Urząd wprowadza w życie postanowienia Porozumienia EOG dotyczące pomocy państwa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. b) porozumienia o nadzorze i Trybunale Urząd wydaje zawiadomienia oraz wskazówki w kwestiach objętych Porozumieniem EOG, jeśli porozumienie to lub porozumienie o nadzorze i Trybunale wyraźnie tak stanowi lub jeśli Urząd uznaje to za konieczne.

W dniu 15 listopada 2013 r. Komisja Europejska przyjęła komunikat w sprawie pomocy państwa przeznaczonej na filmy i inne utwory audiowizualne, który wszedł w życie z dniem 16 listopada 2013 r. ⁽¹⁾.

Komunikat ten ma również znaczenie dla Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

Należy zapewnić jednolite stosowanie zasad EOG w zakresie pomocy państwa w całym Europejskim Obszarze Gospodarczym zgodnie z celem jednorodności ustalonym w art. 1 Porozumienia EOG.

Zgodnie z pkt II części „OGÓLNE” załącznika XV do Porozumienia EOG, Urząd przyjmuje, po konsultacji z Komisją, akty prawne odpowiadające tym, które zostały przyjęte przez Komisję Europejską.

PO KONSULTACJI z Komisją Europejską,

PO KONSULTACJI z państwami EFTA pismem z dnia 13 lutego 2014 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W wytycznych w sprawie pomocy państwa wprowadza się zmiany poprzez dodanie nowych wytycznych w sprawie pomocy państwa przeznaczonej na filmy i inne utwory audiowizualne („Wytyczne filmowe i audiowizualne z 2014 r.”).

Nowe wytyczne znajdują się w załączniku i stanowią integralną część niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 332 z 15.11.2013, s. 1.

Artykuł 2

Jedynie wersja niniejszej decyzji w języku angielskim jest autentyczna.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 marca 2014 r.

W imieniu Urzędu Nadzoru EFTA

Oda Helen SLETNES

Przewodnicząca

Frank BÜCHEL

Członek Kolegium

ZAŁĄCZNIK

CZĘŚĆ IV: PRZEPISY SEKTOROWE

Pomoc państwa przeznaczona na filmy i inne utwory audiowizualne ⁽¹⁾

(„Wytyczne filmowe i audiowizualne z 2014 r.”)

1. WPROWADZENIE

- (1) Utwory audiowizualne, w szczególności filmy, odgrywają istotną rolę w kształtowaniu tożsamości europejskiej. Odzwierciedlają różnorodność kulturową, na którą składają się różne tradycje oraz dzieje historyczne państw członkowskich i regionów Europejskiego Obszaru Gospodarczego („EOG”). Utwory audiowizualne są zarówno dobrami ekonomicznymi umożliwiającymi w znaczący sposób wzrost dobrobytu i tworzenie miejsc pracy, jak i dobrami kulturalnymi odzwierciedlającymi i kształtującymi nasze społeczeństwa.
- (2) Wśród produkcji audiowizualnych szczególne miejsce zajmują nadal filmy, co wynika z kosztów ich produkcji oraz znaczenia kulturowego. Budżety produkcji filmowych są znacznie wyższe niż w przypadku innych utworów audiowizualnych, są one częściej przedmiotem międzynarodowych koprodukcji, a okres ich eksploatacji jest dłuższy. Filmy napotykać w szczególności silną konkurencję spoza terenu Europy. Z drugiej strony europejskie utwory audiowizualne rzadko są wyświetlane poza swoim krajem pochodzenia.
- (3) Ten ograniczony obieg wynika z fragmentacji europejskiego sektora audiowizualnego i jego rozbicia na rynki krajowe, a nawet regionalne. Wiąże się to z językową i kulturową różnorodnością Europy, ale ten lokalny charakter kinematografii przejawia się też w pomocy publicznej dla europejskich utworów audiowizualnych, która obejmuje wspieranie wielu małych przedsiębiorstw produkcyjnych w ramach krajowych, regionalnych i lokalnych programów finansowania.
- (4) Ogólnie uznaje się, że przyznawana pomoc ma istotne znaczenie dla utrzymania europejskiej produkcji audiowizualnej. Producenci mają trudności z uzyskaniem wystarczającego przyznawanego z góry wsparcia komercyjnego umożliwiającego stworzenie pakietu finansowego potrzebnego do rozpoczęcia produkcji. Wysokie ryzyko związane z produkcyjną działalnością przedsiębiorstw oraz realizacją projektów wraz ze spodziewanym brakiem rentowności sektora uzależniło go od pomocy państwa. Jeżeli produkcja byłaby pozostawiona wyłącznie mechanizmom rynkowym, wiele z tych filmów nie zostałoby zrealizowanych, biorąc pod uwagę znaczny poziom wymaganych inwestycji oraz ograniczoną publiczność europejskich utworów audiowizualnych. W tych okolicznościach wspieranie produkcji audiowizualnych przez Urząd Nadzoru EFTA („Urząd”) i państwa członkowskie EOG odgrywa ważną rolę w zapewnieniu możliwości wyrażenia ich kultury i zdolności twórczych, a tym samym odzwierciedlenia różnorodności i bogactwa kultury europejskiej.
- (5) MEDIA ⁽²⁾, program Unii Europejskiej na rzecz wspierania przemysłu filmowego, telewizyjnego i nowych mediów, obejmuje szereg różnych programów finansowania, z których każdy jest przeznaczony dla różnych dziedzin sektora audiowizualnego, w tym programy dla producentów, dystrybutorów, agentów sprzedaży, organizatorów kursów szkoleniowych, podmiotów działających w zakresie nowych technologii cyfrowych, operatorów platform oferujących wideo na żądanie (VoD), wystawców oraz organizatorów festiwali, targów i imprez promocyjnych. Program ten zachęca do rozpowszechniania i promocji filmów europejskich ze szczególnym naciskiem na europejskie filmy będące produkcjami międzynarodowymi. Działania te będą kontynuowane w ramach programu „Kreatywna Europa” (nowy europejski program wsparcia sektora kultury i sektora kreatywnego), w ramach podprogramu „MEDIA”.

2. DLACZEGO NALEŻY KONTROLOWAĆ POMOC PAŃSTWA NA FILMY I INNE UTWORY AUDIOWIZUALNE?

- (6) Państwa EOG stosują szeroką gamę środków wsparcia dla produkcji filmów, programów telewizyjnych i innych utworów audiowizualnych. Państwa EOG przeznaczają co roku znaczne kwoty wsparcia dla branży filmowej za pośrednictwem krajowych, regionalnych i lokalnych programów wsparcia. Powody stosowania takich środków mają charakter zarówno kulturowy, jak i przemysłowy. Ich głównym celem w zakresie kultury jest zapewnienie wyrażania kultury krajowej i regionalnej oraz zdolności twórczych w mediach audiowizualnych, jakie stanowią film i telewizja. Z drugiej strony środki te mają na celu wygenerowanie krytycznej masy aktywności potrzebnej do stworzenia dynamiki rozwoju i konsolidacji przemysłu poprzez tworzenie przedsiębiorstw produkcyjnych o solidnych podstawach oraz trwałego zasobu umiejętności i doświadczeń ludzkich.

⁽¹⁾ Niniejsze wytyczne odpowiadają komunikatowi Komisji Europejskiej w sprawie pomocy państwa przeznaczonej na filmy i inne utwory audiowizualne (Dz.U. C 332 z 15.11.2013, s. 1).

⁽²⁾ Państwa EFTA są pełnoprawnymi członkami programu MEDIA.

- (7) Dzięki temu wsparciu Europa stała się jednym z największych producentów filmowych na świecie. W 2012 r. europejski rynek audiowizualny rozrywki filmowej wyceniono na 17 mld EUR ⁽¹⁾. Znaczna liczba osób jest zatrudniona w sektorze audiowizualnym w EOG ⁽²⁾.
- (8) W związku z tym produkcja i dystrybucja filmów jest nie tylko działalnością w dziedzinie kultury, lecz również ważną działalnością gospodarczą. Ponadto producenci filmowi prowadzą działalność na poziomie międzynarodowym, a utwory audiowizualne są sprzedawane na całym świecie. Oznacza to, że pomoc w formie dotacji, zachęt podatkowych lub innych rodzajów wsparcia finansowego może mieć wpływ na wymianę handlową między państwami EOG. Otrzymujący takie wsparcie producenci i utwory audiowizualne mogą uzyskiwać finansową korzyść, a tym samym przewagę konkurencyjną nad tymi, którzy wsparcia nie otrzymują. Wsparcie takie może zatem zakłócić konkurencję i jest uznawane za pomoc państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym („Porozumienia EOG”). Zgodnie z art. 62 Porozumienia EOG Urząd jest więc zobowiązany do oceny zgodności pomocy dla sektora audiowizualnego z rynkiem EOG, podobnie jak w przypadku środków pomocy państwa w innych sektorach.
- (9) Artykuł 61 ust. 1 Porozumienia EOG zakazuje przyznawania pomocy przez państwo lub ze środków państwowych, jeżeli zakłóca to lub grozi zakłóceniem konkurencji i wymiany handlowej między państwami EOG. Jednakże Urząd może wyłączyć niektóre rodzaje pomocy państwa z tego zakazu. Jedno z takich wyłączeń przewidziane jest w art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG w odniesieniu do pomocy przeznaczanej na ułatwianie rozwoju niektórych działań gospodarczych, o ile pomoc nie zmienia warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem.
- (10) Porozumienie EOG uznaje konieczność wzmocnienia współpracy kulturalnej w art. 13 protokołu 31 do tego porozumienia. Porozumienie EOG nie zawiera „kulturowego wyjątku” analogicznego do art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE, który przewiduje konkretną możliwość zwolnienia z zasady ogólnej niezgodności ze wspólnym rynkiem określonej w art. 107 ust. 1 TFUE w przypadku pomocy przyznawanej na wspieranie kultury. Niemniej jednak Urząd jest zdania, że zgodnie z jego stałą praktyką ⁽³⁾ środki wsparcia produkcji filmowych i audiowizualnych mogą zostać zatwierdzone ze względów kulturowych na podstawie art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG. Przeprowadzając ocenę, Urząd będzie stosował te same kryteria, które stosowane są przez Komisję Europejską dla celów art. 107 ust. 3 lit. d) TFUE.
- (11) Pomoc dla sektora audiowizualnego przyczynia się do średnio- i długoterminowego zrównoważonego rozwoju europejskiego sektora filmowego i audiowizualnego we wszystkich państwach EOG, jak również do zwiększenia różnorodności kulturowej utworów dostępnych dla odbiorców europejskich.
- (12) Jako strony Konwencji UNESCO w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego, Norwegia i Islandia zobowiązały się do włączenia wymiaru kulturowego jako istotnego elementu do prowadzonych przez nie polityk ⁽⁴⁾.

3. ROZWÓJ SYTUACJI PO 2001 R.

- (13) Kryteria oceny pomocy państwa w przypadku produkcji filmów i innych utworów audiowizualnych zostały pierwotnie określone przez Komisję Europejską w komunikacie w sprawie kinematografii z 2001 r. ⁽⁵⁾. Obowiązkiwanie tych kryteriów zostało przedłużone w 2004 ⁽⁶⁾, 2007 ⁽⁷⁾ oraz 2009 r. ⁽⁸⁾, a następnie wygasło w dniu 31 grudnia 2012 r. Wytyczne Urzędu w sprawie pomocy państwa dla produkcji kinematograficznych i innych produkcji

⁽¹⁾ PWC Global Entertainment and Media Outlook 2013-2017, <http://www.pwc.com/gx/en/global-entertainment-media-outlook/segment-insights/filmed-entertainment.jhtml>.

⁽²⁾ Badanie przeprowadzone przez KEA European Affairs, *Multi-Territory Licensing of Audiovisual Works in the European Union (Wieloterytorialne zezwolenia na dzieła audiowizualne w Unii Europejskiej)*, sprawozdanie końcowe dla Komisji Europejskiej, DG ds. Społeczeństwa Informacyjnego i Mediów, październik 2010 r., s. 21, <http://www.keanet.eu/docs/mtl%20-%20full%20report%20en.pdf>

⁽³⁾ Norwegia: decyzje nr 32/02/COL z dnia 20 lutego 2002 r., nr 169/02/COL z dnia 18 września 2002 r., nr 186/03/COL z dnia 29 października 2003 r., nr 179/05/COL z dnia 15 lipca 2005 r., nr 342/06/COL z dnia 14 listopada 2006 r., nr 430/08/COL z dnia 2 lipca 2008 r., nr 774/08/COL z dnia 10 grudnia 2008 r., nr 289/09/COL z dnia 1 lipca 2009 r. oraz decyzja nr 180/09/COL z dnia 31 marca 2009 r.; Islandia: decyzje nr 114/99/COL z dnia 4 czerwca 1999 r., nr 380/00/COL z dnia 18 grudnia 2000 r., nr 390/06/COL z dnia 13 grudnia 2006 r., nr 255/09/COL z dnia 10 czerwca 2009 r. i nr 262/12/COL z dnia 4 lipca 2012 r.; Liechtenstein: decyzje nr 192/00/COL z dnia 27 września 2000 r., nr 267/06/COL z dnia 20 września 2006 r. i nr 395/11/COL z dnia 14 grudnia 2011 r.

⁽⁴⁾ Księstwo Liechtensteinu nie jest stroną Konwencji UNESCO w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego.

⁽⁵⁾ Komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie niektórych aspektów prawnych dotyczących produkcji kinematograficznych i innych produkcji audiowizualnych (Dz.U. C 43 z 16.2.2002, s. 6).

⁽⁶⁾ Dz.U. C 123 z 30.4.2004, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 134 z 16.6.2007, s. 5.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 31 z 7.2.2009, s. 1.

audiowizualnych („wytyczne Urzędu z 2008 r.”) zostały pierwotnie określone w 2008 r. w oparciu o wyżej wspomniane komunikaty Komisji Europejskiej z 2001, 2004 i 2007 r. ⁽¹⁾. W niniejszych wytycznych zachowano główne kierunki komunikatu z 2001 r. oraz wytycznych Urzędu z 2008 r. przy jednoczesnym uwzględnieniu szeregu tendencji, które pojawiły się od 2001 r.

- (14) Programy pomocy zatwierdzone przez Komisję oraz Urząd od wejścia w życie przepisów z 2001 r. wykazują, że państwa EOG stosują szeroką gamę mechanizmów i warunków pomocy. Większość programów pomocy korzysta ze wzoru, dla którego kryteria oceny zostały opracowane w komunikacie z 2001 r., mianowicie dotacje przyznawane są na wybrane produkcje filmowe, a maksymalną pomoc określa się jako procent budżetu produkcji beneficjenta. Jednakże wiele państw EOG wprowadziło programy, które określają kwotę pomocy jako procent wydatków na działalność produkcyjną zrealizowaną wyłącznie w państwie EOG przyznającym pomoc. Programy te występują często w postaci ulg podatkowych lub innej, w sposób mający automatycznie zastosowanie do filmów spełniających kryteria kwalifikowalności do uzyskania pomocy. W przeciwieństwie do funduszy filmowych, przyznających indywidualne wsparcie pojedynczym produkcjom filmowym w odpowiedzi na złożony wniosek, programy te, ze względu na swoje automatyczne zastosowanie, umożliwiają producentom filmowym uwzględnienie przewidywalnej kwoty finansowania już na etapie planowania i rozwijania projektu.
- (15) Jeżeli chodzi o zakres działalności, niektóre państwa EOG oferują również pomoc na rzecz działalności innych niż produkcja filmowa. Obejmuje to pomoc na dystrybucję filmów lub pomoc dla kin, na przykład w celu wspierania kin na obszarach wiejskich lub ogólnie kin studyjnych, jak również pomoc na renowację i modernizację kin, w tym ich dostosowanie do projekcji cyfrowej. Niektóre państwa EOG wspierają projekty audiowizualne, które wykraczają poza tradycyjnie pojmowane produkcje filmowe i telewizyjne, w szczególności produkty interaktywne, takie jak transmedia czy gry wideo. W takich przypadkach Komisja i Urząd stosowały kryteria komunikatu w sprawie kinematografii oraz wytyczne Urzędu z 2008 r. jako punkt odniesienia dla oceny konieczności, proporcjonalności i adekwatności pomocy w odniesieniu do każdego zgłoszenia takiej pomocy. Odnotowano również zwiększoną konkurencję między państwami EOG polegającą na wykorzystywaniu pomocy państwa do przyciągania inwestycji zagranicznych ze strony dużych przedsiębiorstw z państw trzecich zajmujących się produkcją filmową. Kwestie te nie były uwzględnione w komunikacie z 2001 r. ani w wytycznych Urzędu z 2008 r.
- (16) Już w komunikacie z 2001 r. zapowiedziano, że Komisja dokona przeglądu maksymalnego pułapu obowiązku terytorialnego wykorzystania środków w tym sektorze dozwolonego na mocy przepisów w dziedzinie pomocy państwa. Obowiązek terytorialnego wykorzystania środków w systemach finansowania produkcji filmowej wymaga, by pewna część objętego wsparciem budżetu została wydana w państwie EOG przyznającym pomoc. W przyjętym w 2004 r. rozszerzeniu komunikatu stwierdzono, że obowiązek terytorialnego wykorzystania środków nałożony na systemy finansowania produkcji filmowej jest elementem, który musi zostać poddany dalszej ocenie pod kątem zgodności z zasadami Traktatu dotyczącymi rynku wewnętrznego. Należy również uwzględnić orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości i Trybunału EFTA przyjęte od 2001 r. w zakresie znaczenia rynku wewnętrznego w odniesieniu do reguł pochodzenia towarów i usług ⁽²⁾.
- (17) W związku z powyższym, rozszerzając w 2009 r. kryteria oceny pomocy państwa zawarte w komunikacie dotyczącym kinematografii z 2001 r., Komisja stwierdziła potrzebę wnikliwszej analizy dotyczącej wpływu przyjętych zmian i przeglądu kryteriów oceny.

4. ZMIANY SZCZEGÓŁOWE

- (18) Niniejsze wytyczne poruszają wyszczególnione powyżej kwestie, a także wprowadzają zmiany do kryteriów określonych w komunikacie z 2001 r. oraz w wytycznych Urzędu z 2008 r. W szczególności obejmują one pomoc państwa dla szerszego zakresu działań, podkreślają znaczenie zasady pomocniczości w dziedzinie polityki kulturalnej oraz przestrzegania podstawowych swobód (art. 4, 8, 28, 31, 36 i 40 Porozumienia EOG), wprowadzają wyższy dopuszczalny poziom intensywności pomocy dla produkcji transgranicznych oraz przewidują działania na rzecz ochrony dziedzictwa filmowego i dostępu do niego. Komisja i Urząd uważają, że zmiany te są niezbędne w związku z rozwojem sytuacji od 2001 r., że przyczynią się one do zwiększenia konkurencyjności europejskich produkcji oraz ich ogólnoeuropejskiego charakteru.

4.1. ZAKRES DZIAŁALNOŚCI

- (19) Jeśli chodzi o zakres działalności, do którego mają zastosowanie niniejsze wytyczne, kryteria odnoszące się do pomocy państwa zawarte w komunikacie w sprawie kinematografii z 2001 r. oraz w wytycznych Urzędu z 2008 r. koncentrowały się na produkcji filmów. Jak wspomniano, niektóre państwa EOG wspierają również inne powiązane działania, takie jak pisanie scenariuszy, rozwijanie projektu, dystrybucję lub promocję filmów (w tym festiwale filmowe). Cel, którym jest ochrona i promowanie różnorodności kulturowej Europy za pomocą utworów

⁽¹⁾ Zaktualizowana wersja wytycznych w sprawie pomocy państwa jest publikowana na stronie internetowej Urzędu pod adresem: <http://www.efasurv.int/state-aid/legal-framework/state-aid-guidelines/>. Część VII wytycznych dotyczących pomocy państwa określa szczegółowe przepisy sektorowe w sprawie pomocy państwa dla produkcji kinematograficznych i innych produkcji audiowizualnych (Dz.U. L 105 z 21.4.2011, s. 32 oraz Supplement EOG nr 23 z 21.4.2011, s. 1).

⁽²⁾ W szczególności wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 marca 2005 r. w sprawie Laboratoires Fournier (C-39/04), Zb.Orz. 2005, s. I-2057.

audiowizualnych, może zostać osiągnięty tylko wtedy, gdy publiczność ogląda te utwory. Pomoc na samą produkcję niesie za sobą ryzyko napędzania podaży produkcji audiowizualnych bez zadbania o to, by wyprodukowany utwór audiowizualny był odpowiednio rozpowszechniany i promowany. W związku z tym właściwe jest, aby pomoc mogła objąć wszystkie aspekty tworzenia filmu, począwszy od zarysu fabuły, a skończywszy na zaprezentowaniu go publiczności.

- (20) Jeżeli chodzi o pomoc dla kin, zazwyczaj przekazywane kwoty są na tyle niskie, że na przykład kina na obszarach wiejskich oraz kina studyjne powinny zmieścić się w poziomach pomocy objętych rozporządzeniem w sprawie pomocy *de minimis* ⁽¹⁾. Jeżeli jednak dane państwo EOG może wykazać, że konieczna jest wyższa kwota wsparcia dla kin, pomoc taka zostanie poddana ocenie w ramach niniejszych wytycznych jako pomoc przeznaczona na wspieranie kultury w rozumieniu art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG. Pomoc dla kin stanowi instrument wspierania kultury, ponieważ głównym celem kin jest prezentowanie produktów kultury, jakimi są filmy.
- (21) Niektóre państwa EOG rozważają wspieranie projektów audiowizualnych, które wykraczają poza tradycyjnie pojmowaną produkcję filmową i telewizyjną. Opowieści transmedialne (*multi-platform storytelling*, ang. *transmedia storytelling*, znane również jako lub *cross-media storytelling*) są techniką opowiadania historii przy pomocy wielu różnych platform medialnych i formatów wykorzystujących technologie cyfrowe, takich jak filmy i gry wideo. Ważne jest przy tym, że poszczególne treści są ze sobą powiązane ⁽²⁾. Ponieważ projekty transmedialne są nieodrodnie związane z produkcją filmu, komponent produkcji filmu uznaje się za utwór audiowizualny wchodzący w zakres niniejszych wytycznych.
- (22) Z drugiej strony, mimo iż produkcja gier może stanowić jeden z najszybciej rozwijających się sektorów mediów w nadchodzących latach, nie wszystkie gry można uznać za utwory audiowizualne lub produkty kultury. Różnią się one od filmów, jeśli chodzi o sposób ich produkcji, dystrybucji, marketingu i konsumpcji. Dlatego też zasady tworzone w odniesieniu do produkcji filmów nie mogą być automatycznie stosowane w stosunku do gier. Ponadto w przeciwieństwie do sektora filmowego i telewizyjnego Komisja i Urząd nie dysponują masą krytyczną decyzji dotyczących pomocy państwa przyznawanej sektorowi gier. W związku z tym niniejsze wytyczne nie obejmują pomocy przyznawanej sektorowi gier. Wszelkie środki wsparcia dla produkcji gier wideo niespełniające warunków ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych ⁽³⁾ lub rozporządzenia w sprawie pomocy *de minimis* będą nadal rozpatrywane indywidualnie w konkretnych przypadkach. W zakresie, w jakim da się wykazać konieczność istnienia programu pomocy na rzecz tworzenia gier o charakterze kulturalnym lub edukacyjnym, Urząd będzie stosować analogicznie kryteria intensywności pomocy zawarte w niniejszych wytycznych.

4.2. KRYTERIUM KULTUROWE

- (23) Pomoc przeznaczona na sektor audiowizualny jest zgodna z art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG jedynie wtedy, gdy przyczynia się do promowania kultury, natomiast definicja produktu kultury leży przede wszystkim w gestii państw EOG. W zakresie oceny programów wsparcia dla sektora audiowizualnego Urząd uznaje, że jego rola ogranicza się do sprawdzenia, czy dane państwo EOG posiada odpowiednie i skuteczne mechanizmy weryfikacji pozwalające uniknąć oczywistych błędów. Cel ten ma być zrealizowany poprzez zastosowanie procedury wyboru uwzględniającej aspekt kulturalny pozwalającej na określenie, które utwory audiowizualne powinny skorzystać z pomocy, lub profilu kulturowego, jaki musiałyby spełniać wszystkie utwory audiowizualne jako warunek otrzymania pomocy. Zgodnie z konwencją UNESCO w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego z 2005 r. ⁽⁴⁾ Urząd zauważa, że komercyjny charakter danego filmu nie oznacza, że jest on pozbawiony wymiaru kulturowego.
- (24) Ważnym elementem różnorodności kulturowej jest różnorodność językowa; w związku z tym ochrona i wspieranie wykorzystania jednego lub kilku języków danego państwa EOG przyczyniają się również do promocji kultury ⁽⁵⁾. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, zarówno promowanie

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis* (Dz.U. L 379 z 28.12.2006, s. 5), włączone jako pkt 1ea do załącznika XV do Porozumienia EOG decyzją Wspólnego Komitetu nr 29/2007 (Dz.U. L 209 z 9.8.2007, s. 52 oraz Suplement EOG nr 38 z 9.8.2007, s. 34), które weszło w życie w dniu 28 kwietnia 2007 r. Rozporządzenie zastąpione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* (Dz.U. L 352 z 24.12.2013, s. 1). Rozporządzenie, które ma zostać uwzględnione w Porozumieniu EOG.

⁽²⁾ Nie należy ich mylić z tradycyjnymi wieloplatformowymi franszjami medialnymi, historiami stanowiącymi kontynuację (ang. *sequel*) i adaptacjami.

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz.U. L 214 z 9.8.2008, s. 3), zmienione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1224/2013 z dnia 29 listopada 2013 r. w odniesieniu do okresu jego stosowania, Dz.U. L 320 z 30.11.2013, s. 22, włączone jako pkt 1j do załącznika XV do Porozumienia EOG decyzją Wspólnego Komitetu nr 29/2014 (dotychczas nieopublikowane w Dz.U. ani w Suplemencie EOG), które weszło w życie w dniu 15 lutego 2014 r.

⁽⁴⁾ W art. 4 ust. 4 Konwencja stanowi: „Działalność, dobra i usługi kulturalne» oznaczają działalność, dobra i usługi, które, niezależnie od wartości handlowej, jaką mogą mieć — przedstawiają lub przekazują formy wyrazu kulturowego. Działalność kulturalna może być celem samym w sobie lub też może przyczyniać się do wytwarzania dóbr i usług kulturalnych”.

⁽⁵⁾ Wyrok Trybunału z dnia 5 marca 2009 r. w sprawie C-222/07 UTECA, pkt 27–33.

języka państwa EOG ⁽¹⁾, jak i polityka kulturalna ⁽²⁾ może stanowić nadrzędny wzgląd interesu ogólnego, który uzasadnia ograniczenie swobody świadczenia usług. W związku z tym państwa EOG mogą wymagać jako warunku udzielenia pomocy, aby — między innymi — film został wyprodukowany w danym języku, jeśli okaże się, że wymóg ten jest konieczny i stosowny do osiągnięcia celu kulturowego w sektorze audiowizualnym. Cel ten może również sprzyjać wolności wypowiedzi różnych treści społecznych, religijnych, filozoficznych lub językowych, które istnieją w danym regionie. Kryterium takie może w praktyce faworyzować przedsięwzięcia filmowe realizowane w danym języku, jednak stanowi to istotę zamierzonego celu ⁽³⁾.

4.3. OBOWIĄZEK TERYTORIALNEGO WYKORZYSTANIA ŚRODKÓW

- (25) Wymóg nałożony na producentów filmowych przez organy przyznające pomoc, dotyczący wydawania pewnej części budżetu produkcji filmowej na danym terytorium (tzw. „wymóg terytorialnego wykorzystania środków”), był przedmiotem szczególnej uwagi, odkąd Komisja Europejska zaczęła analizować programy wsparcia dla branży filmowej. Komunikat w sprawie kinematografii z 2001 r. oraz wytyczne Urzędu z 2008 r. pozwoliły państwom EOG na stosowanie wymogu, by do 80 % całego budżetu filmu było wydatkowane na ich terytorium. Programy, które określają kwotę pomocy jako procent wydatków na działalność produkcyjną w państwie EOG przyznającym pomoc, starają się, poprzez samą konstrukcję, przyciągnąć jak największą część działalności produkcyjnej do państwa EOG przyznającego pomoc oraz zawierają nieodłączny element terytorializacji wydatków. Niniejsze wytyczne muszą uwzględnić różne rodzaje obowiązujących programów pomocy.
- (26) Obowiązek terytorialnego wykorzystania środków stanowi ograniczenie dla wewnętrznego rynku produkcji audiowizualnej. W związku z tym Komisja zleciła przeprowadzenie zewnętrznego badania w zakresie warunków terytorialnych nałożonych na produkcję audiowizualną, które zostało ukończony w 2008 r. ⁽⁴⁾. Jak stwierdzono w przyjętym w 2009 r. rozszerzeniu komunikatu w sprawie kinematografii, wyniki badania były niejednoznaczne: nie było ono w stanie ocenić, czy pozytywne skutki nakładania obowiązków terytorialnych przeważają nad ich skutkami negatywnymi.
- (27) W badaniu stwierdzono jednak, iż koszty produkcji filmów wydają się być wyższe w krajach, które stosują warunki terytorialne, niż w tych, które ich nie stosują. Badanie wykazało również, że warunki terytorialne mogą stwarzać przeszkody dla koprodukcji i tym samym zmniejszać ich skuteczność. Ogólnie z badania wynikało, że bardziej rygorystyczne wymogi terytorialnego wykorzystania środków nie prowadzą do wystarczająco pozytywnych skutków, które uzasadniałyby utrzymanie obecnych poziomów ograniczeń. Badanie nie stwierdziło też konieczności zastosowania tych warunków dla uzyskania zamierzonych celów.
- (28) Środek krajowy, który utrudnia korzystanie z podstawowych swobód zagwarantowanych w Porozumieniu EOG, może być dopuszczalny tylko wtedy, gdy spełnia szereg warunków: musi dążyć do realizacji nadrzędnego interesu publicznego, musi być odpowiedni dla osiągnięcia zamierzonego celu oraz nie może wykraczać poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu ⁽⁵⁾. Szczególne cechy przemysłu filmowego, w szczególności skrajna mobilność produkcji, a także promowanie różnorodności kulturowej, kultur i języków narodowych, może stanowić nadrzędny interes publiczny uzasadniający ograniczenie korzystania z podstawowych swobód. W związku z tym Urząd w dalszym ciągu uważa, że do pewnego stopnia omawiane warunki mogą być niezbędne do utrzymania pewnej masy krytycznej infrastruktury do produkcji filmów w państwie EOG lub w regionie przyznającym pomoc.
- (29) Praktycznie żadne państwo EOG nie nakłada obowiązku terytorialnego wykorzystania środków w maksymalnej wysokości dopuszczonej w komunikacie z 2001 r. oraz w wytycznych Urzędu z 2008 r., czyli 80 % budżetu produkcji. Niektóre państwa EOG w ogóle nie stosują w swoich programach pomocy obowiązku terytorialnego wykorzystania środków. Wiele regionalnych programów powiązanych jest z kwotą pomocy oraz zawiera nakaz lub zalecenie wydania 100 % lub 150 % tej kwoty w państwie EOG przyznającym pomoc, jednocześnie nie zawierając szczegółowych wymogów dotyczących usług objętych podwykonawstwem ani pochodzenia towarów wykorzystanych przy produkcji. W niektórych programach producent otrzymujący pomoc ma możliwość wydatkowania co najmniej 20 % budżetu produkcji poza państwem EOG przyznającym pomoc. Programy pomocy niektórych państw EOG ujmują pomoc dla filmu jako udział procentowy dotyczący wyłącznie wydatków lokalnych.
- (30) Kwoty wydatków objęte obowiązkiem terytorialnego wykorzystania środków powinny przynajmniej być proporcjonalne do rzeczywistego wkładu finansowego państwa EOG, a nie do ogólnego budżetu produkcji. Niekoniecznie miało to miejsce w przypadku kryterium terytorialnego określonego w komunikacie z 2001 r. ⁽⁶⁾ lub wytycznych Urzędu z 2008 r.

⁽¹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 grudnia 2007 r. w sprawie C-250/06 *United Pan-Europe Communications Belgium*, pkt 43.

⁽²⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 28 października 1999 r. w sprawie C-6/98 *ARD*, pkt 50.

⁽³⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 5 marca 2009 r. w sprawie C-222/07 *UTECA*, pkt 34 i 36.

⁽⁴⁾ *2008 Study on the Economic and Cultural Impact, notably on Co-productions, of Territorialisation Clauses of state aid Schemes for Films and Audiovisual Productions* (Badanie z 2008 r. dotyczące gospodarczego i kulturalnego wpływu, zwłaszcza na koprodukcje, klauzul terytorialnych zawartych w programach pomocy państwa na rzecz produkcji filmowej i audiowizualnej), http://ec.europa.eu/avpolicy/docs/library/studies/territ/final_rep.pdf.

⁽⁵⁾ Wyrok Trybunału w sprawie C-222/07 *UTECA*, pkt 25.

⁽⁶⁾ Na przykład: producent produkujący film o budżecie w wysokości 10 mln EUR składa wniosek o przyznanie pomocy w ramach programu oferującego najwyżej 1 mln EUR na jeden film. Wyłączenie tego filmu z tego programu tylko z tego powodu, że producent nie przewiduje wydania co najmniej 8 mln EUR z budżetu produkcji na terytorium państwa oferującego tę pomoc, jest nieproporcjonalne.

- (31) Istnieją zasadniczo dwa odrębne mechanizmy pomocy stosowane przez państwa EOG przyznające pomoc na produkcję filmową:
- pomoc przyznawana, np. przez komisję selekcyjną, w formie dotacji bezpośredniej, np. określonej jako odsetek budżetu produkcji, oraz
- pomoc określona i przyznawana proporcjonalnie do części kosztów produkcji wydatkowanych w państwie EOG przyznającym pomoc (np. zachęty podatkowe).
- (32) W pkt 48 określono limity dla każdego mechanizmu; w ramach tych limitów Urząd może zaakceptować, by dane państwo EOG stosowało obowiązki terytorialnego wykorzystania środków w przypadkach, gdy uzna się je za konieczne i proporcjonalne do zamierzonego celu kulturowego.
- (33) W przypadku pomocy przyznawanej w formie dotacji, maksymalny pułap obowiązku terytorialnego wykorzystania środków powinien zostać ograniczony do 160 % kwoty pomocy. Odpowiada to poprzedniej zasadzie „80 proc. budżetu produkcji” w przypadkach, gdy intensywność pomocy osiąga maksymalny próg wskazany w pkt 51 pkt 2, czyli 50 % budżetu produkcji ⁽¹⁾.
- (34) W przypadku pomocy udzielanej proporcjonalnie do części kosztów produkcji wydatkowanych w państwie EOG przyznającym pomoc, występuje zachęta do wydatkowania większej ilości środków w tym państwie, w celu uzyskania większej pomocy. Ograniczenie kwalifikowanej działalności produkcyjnej do działalności realizowanej w państwie EOG przyznającym pomoc stanowi ograniczenie terytorialne. W związku z powyższym, mając na uwadze ustalenie progu porównywalnego z progiem dla dotacji, odsetek wydatków podlegających obowiązkowi terytorialnego wykorzystania środków wynosi 80 % budżetu produkcji.
- (35) Ponadto w ramach obu mechanizmów każdy program pomocy może zawierać kryterium kwalifikowalności wymagające minimalnego poziomu działalności produkcyjnej na terytorium państwa EOG przyznającego pomoc. Poziom ten nie może przekroczyć 50 % budżetu produkcji.
- (36) W żadnym przypadku państwa EOG nie są zobowiązane do stosowania obowiązku terytorialnego wykorzystania środków.

4.4. KONKURENCJA W ZAKRESIE PRZYCIĄGANIA DUŻYCH ZAGRANICZNYCH PRODUKCJI

- (37) Od 2001 r. szereg państw EOG wprowadziło programy pomocy mające na celu przyciągnięcie do Europy znaczących produkcji filmowych, starając się konkurować na globalnym rynku z innymi miejscami i ośrodkami produkcji filmowej, takimi jak Stany Zjednoczone, Kanada, Nowa Zelandia i Australia. Uczestnicy konsultacji społecznych poprzedzających nowy komunikat Komisji przyznali, że produkcje te były niezbędne do utrzymania wysokiej jakości infrastruktury audiowizualnej, sprzyjały wykorzystywaniu wysokiej klasy studiów filmowych, wyposażenia i specjalistów, a także przyczyniły się do transferu technologii, *know-how* i wiedzy fachowej. Częściowe wykorzystanie obiektów przez producentów zagranicznych pomogłoby również w osiągnięciu zdolności do realizacji znaczących produkcji europejskich wysokiej jakości.
- (38) Jeśli chodzi o możliwy wpływ na europejski sektor audiowizualny, produkcje zagraniczne mogą mieć trwałe skutki, ponieważ zwykle wykorzystują one w szerokim zakresie lokalną infrastrukturę i obsadę. Ogólnie może to mieć zatem pozytywny wpływ na krajowy sektor audiowizualny. Należy również zauważyć, że wiele filmów uważanych za duże projekty państw trzecich to w gruncie rzeczy koprodukcje, w których uczestniczą również producenci europejscy. Dlatego dotacje te przyczyniłyby się również do promowania europejskich utworów audiowizualnych oraz do utrzymania obiektów dla produkcji krajowych.
- (39) W związku z powyższym Urząd uważa, że taka pomoc może zasadniczo być zgodna z postanowieniami art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG jako pomoc mająca na celu wspieranie kultury na tych samych warunkach jak pomoc przeznaczona na europejską produkcję filmową. Ponieważ jednak kwoty pomocy dla największych międzynarodowych produkcji mogą być bardzo wysokie, Urząd będzie monitorował dalszy rozwój tego typu pomocy, aby zagwarantować, że konkurencja odbywa się przede wszystkim w oparciu o jakość i cenę usług, a nie w oparciu o wysokość pomocy państwa.

⁽¹⁾ Na przykład: producent produkujący film o budżecie w wysokości 10 mln EUR składa wniosek o przyznanie pomocy w ramach programu oferującego najwyżej 1 mln EUR na jeden film. Od producenta można wymagać, by wydatki z budżetu produkcji na terytorium, na którym pomoc jest przyznawana, wynosiły maksymalnie 1,6 mln EUR. Jeżeli jednak budżet filmu wynosiłby 2 mln EUR i zostałaby mu przyznana maksymalna kwota pomocy, wówczas producent musiałby spełnić obowiązek terytorialnego wykorzystania środków odpowiadający 80 % budżetu produkcji.

4.5. PRODUKCJE TRANSGRANICZNE

- (40) Niewiele filmów europejskich jest dystrybuowanych poza terytorium, na którym zostały wyprodukowane. Prawdopodobieństwo, że dany europejski film będzie dystrybuowany w wielu państwach EOG jest wyższe w przypadku koprodukcji z udziałem producentów z kilku krajów. Ze względu na znaczenie współpracy producentów z różnych państw EOG dla produkcji utworów europejskich oglądanych w wielu państwach EOG Urząd jest zdania, że większa intensywność pomocy jest uzasadniona w odniesieniu do koprodukcji finansowanych przez więcej niż jedno państwo EOG oraz z udziałem producentów z więcej niż jednego państwa EOG.

4.6. DZIEDZICTWO FILMOWE

- (41) Urząd jest zdania, że filmy należy gromadzić, chronić i udostępniać przyszłym pokoleniom w celach kulturalnych i edukacyjnych. W konkluzjach posiedzenia Rady ds. Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu z dnia 18 listopada 2010 r. ⁽¹⁾ zwrócono się do państw członkowskich UE o dopilnowanie, by filmy, które korzystają z pomocy państwa, były deponowane w instytucjach zajmujących się ochroną dziedzictwa filmowego ⁽²⁾, jeżeli to możliwe wraz ze wszystkimi powiązаныmi materiałami oraz z odpowiednimi prawami dotyczącymi przechowywania oraz udostępniania filmów i materiałów powiązanych w celach kulturalnych i niekomercyjnych.
- (42) Niektóre państwa członkowskie UE wprowadziły praktykę wypłaty ostatniej transzy pomocy po uzyskaniu zaświadczenia z instytucji dziedzictwa filmowego o zdeponowaniu wspieranego filmu. Okazało się, że jest to skuteczny instrument w celu zapewnienia przestrzegania umownego zobowiązania dotyczącego deponowania.
- (43) Niektóre państwa członkowskie UE wprowadziły do umów o udzielenie dotacji zapisy umożliwiające wykorzystywanie — po uzgodnionym czasie — filmów finansowanych ze środków publicznych do określonych celów, związanych z realizacją misji interesu publicznego przez instytucje dziedzictwa filmowego, pod warunkiem że nie będzie to miało wpływu na normalną eksploatację filmu.
- (44) Urząd jest zdania, że państwa EOG powinny również zachęcać producentów (i wspierać ich w tym zakresie) do deponowania kopii wspieranego filmu w instytucji dziedzictwa filmowego wyznaczonej przez organ finansujący w celu jego przechowywania oraz uzgodnionej z posiadaczami praw niekomercyjnej eksploatacji, w zgodzie z prawem własności intelektualnej, nie naruszając uprawnień posiadaczy praw do otrzymania odpowiedniego wynagrodzenia, po upływie okresu określonego w umowie o dotację oraz nie zakłócając normalnej eksploatacji filmu.

5. OCENA ZGODNOŚCI POMOCY

- (45) Dokonując oceny pomocy na rzecz produkcji filmowej i innych dzieł audiowizualnych, Urząd sprawdza na podstawie powyższych rozważań następujące elementy:
- po pierwsze, czy program pomocy respektuje zasadę „ogólnej zgodności z prawem”, tj. Urząd musi potwierdzić, że program nie zawiera klauzul sprzecznych z przepisami Porozumienia EOG w zakresie innym niż pomoc państwa,
 - po drugie, czy program spełnia szczególne kryteria zgodności, określone poniżej.

5.1. OGÓLNA ZGODNOŚĆ Z PRAWEM

- (46) Urząd musi przede wszystkim sprawdzić, czy pomoc jest zgodna z zasadą „ogólnej zgodności z prawem” i czy kryteria kwalifikowalności i kryteria przyznania nie zawierają klauzul sprzecznych z Porozumieniem EOG w dziedzinach innych niż pomoc państwa. Urząd musi m.in. zapewnić poszanowanie zasad zabraniających dyskryminacji w odniesieniu do narodowości, zasad swobodnego przepływu towarów, swobodnego przepływu pracowników, swobody przedsiębiorczości, swobody świadczenia usług i swobodnego przepływu kapitału (art. 4, 8, 28, 31, 36 i 40 Porozumienia EOG). Urząd egzekwuje te zasady w powiązaniu ze stosowaniem przepisów dotyczących konkurencji, jeżeli zapisy naruszające te zasady nierozdzielnie wiążą się z realizacją programu.
- (47) Zgodnie z powyższymi zasadami programy pomocy nie mogą na przykład zastrzec korzystania z pomocy wyłącznie dla obywateli danego kraju; wymagać od beneficjentów posiadania statusu przedsiębiorstw krajowych założonych na podstawie krajowego prawa handlowego (przedsiębiorstwa posiadające siedzibę w jednym z państw EOG, a prowadzące działalność w innym państwie za pośrednictwem stałego oddziału lub przedstawicielstwa

⁽¹⁾ Dz.U. C 324 z 1.12.2010 s. 1.

⁽²⁾ Państwa członkowskie wyznaczają instytucje dziedzictwa filmowego w celu gromadzenia, zachowywania i udostępniania dziedzictwa filmowego do celów kulturalnych i edukacyjnych.

muszą kwalifikować się do przyznania pomocy; ponadto wymóg posiadania przedstawicielstwa powinien być egzekwowany wyłącznie przy wypłacaniu pomocy); ani zmuszać przedsiębiorstw zagranicznych świadczących usługi związane z produkcją filmową do obchodzenia przepisów dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ w odniesieniu do ich pracowników delegowanych.

- (48) W związku ze szczególną sytuacją europejskiego sektora filmowego programy wspierania produkcji filmowych mogą:

wymagać wydatkowania do 160 % kwoty pomocy przyznanej na produkcję danego utworu audiowizualnego na terytorium państwa przyznającego pomoc; lub

obliczać kwotę pomocy przyznanej na produkcję danego dzieła audiowizualnego jako odsetek wydatków na działalność związaną z produkcją filmową w państwie EOG przyznającym pomoc, zwykle w przypadku programów wsparcia w postaci zachęt podatkowych.

- (49) W obu przypadkach państwa EOG mogą wymagać minimalnego poziomu działalności produkcyjnej na ich terytorium jako kryterium kwalifikowalności projektów do przyznania pomocy. Poziom ten nie może jednak przekraczać 50 % łącznego budżetu produkcji. Ponadto takie powiązanie terytorialne nie może w żadnym przypadku przekraczać 80 % łącznego budżetu produkcji.

5.2. SZCZEGÓLNE KRYTERIA OCENY ZGODNIE Z ART. 61 UST. 3 LIT. c) POROZUMIENIA EOG

- (50) Celem wspierania produkcji europejskich utworów audiowizualnych oraz zapewnienia infrastruktury niezbędnej do ich produkcji i rozpowszechniania jest kształtowanie europejskiej tożsamości kulturowej oraz wzmacnianie różnorodności kulturowej. Celem pomocy jest zatem promocja kultury. Pomoc taka może być zgodna z Porozumieniem EOG na mocy art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG. Przedsiębiorstwa z sektora produkcji filmowej i telewizyjnej mogą również korzystać z innych rodzajów pomocy przyznawanej na mocy art. 61 ust. 3 lit. a) oraz c) Porozumienia EOG (np. pomocy regionalnej, pomocy dla MŚP, pomocy na badania i rozwój, pomocy szkoleniowej lub pomocy w zakresie zatrudnienia) w ramach maksymalnych pułapów intensywności pomocy w przypadku kumulacji pomocy.

- (51) W przypadku programów stworzonych w celu wspierania pisania scenariuszy, rozwijania projektów, produkcji, dystrybucji i promocji produkcji audiowizualnych, o których mowa w niniejszych wytycznych, Urząd będzie badał, w odniesieniu do utworów audiowizualnych mających zostać objętych pomocą, następujące kryteria w celu oceny, czy pomoc jest zgodna z art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG:

1) Pomoc przeznaczona jest na produkt kultury. Każde państwo EOG musi zadbać o to, aby dofinansowana produkcja miała wartość kulturalną zgodnie z własnymi kryteriami krajowymi, poprzez skuteczny proces weryfikacji mający na celu uniknięcie oczywistych błędów: czy to poprzez wybór propozycji filmowych, np. przez odpowiedni panel lub osobę odpowiedzialną za wybór, czy też — w przypadku braku takiej procedury wyboru — poprzez sporządzenie wykazu kryteriów kulturalnych, zgodnie z którymi sprawdzany będzie każdy utwór audiowizualny.

2) Intensywność pomocy musi się zasadniczo ograniczać do 50 % budżetu produkcji w celu stymulowania normalnych inicjatyw handlowych. Intensywność pomocy dla produkcji transgranicznych finansowanych przez więcej niż jedno państwo EOG oraz z udziałem producentów z więcej niż jednego państwa EOG może wynosić do 60 % budżetu produkcji. Ograniczenia te nie dotyczą trudnych utworów audiowizualnych ⁽²⁾ i koprodukcji, w których uczestniczą państwa z listy Komitetu Pomocy Rozwojowej OECD ⁽³⁾. W tym kontekście, za trudne utwory audiowizualne można uznać filmy, których jedyna oryginalna wersja powstała w języku urzędowym państwa EOG o ograniczonej powierzchni, ludności lub obszarze językowym.

⁽¹⁾ Dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. L 18 z 21.1.1997, s. 1), włączona jako pkt 30 do załącznika XVIII do Porozumienia EOG decyzją Wspólnego Komitetu nr 37/98 (Dz.U. L 310 z 19.11.1998, s. 25 oraz Supplement EOG nr 48 z 19.11.1998, s. 260), która weszła w życie w dniu 1 maja 1998 r.

⁽²⁾ Są to m.in. filmy krótkometrażowe, pierwsze lub drugie filmy reżyserów debiutujących, filmy dokumentalne, utwory niskobudżetowe lub inne komercyjnie trudne utwory. Zgodnie z zasadą pomocniczości każde państwo EOG może przyjąć własną definicję „trudnego filmu” w oparciu o parametry krajowe.

⁽³⁾ Lista Komitetu Pomocy Rozwojowej (DAC) wyszczególnia wszystkie państwa i terytoria uprawnione do otrzymywania oficjalnej pomocy rozwojowej. Obejmuje ona kraje o niskich i średnich dochodach w oparciu o dochód narodowy brutto (DNB) na mieszkańca zgodnie z danymi publikowanymi przez Bank Światowy, z wyłączeniem krajów grupy G8, państw członkowskich UE i państw o ustalonej dacie przystąpienia do UE. Lista ta obejmuje również wszystkie kraje najsłabiej rozwinięte (LDC) zgodnie z definicją Organizacji Narodów Zjednoczonych. Zob.: http://www.oecd.org/document/45/0,3746,en_2649_34447_2093101_1_1_1_1,00.html. Należy zauważyć, że jedynie Norwegia i Islandia są członkami DAC i w związku z tym uwzględniają wytyczne i dokumenty referencyjne DAC przy formułowaniu krajowej polityki współpracy na rzecz rozwoju.

- 3) Zasadniczo nie ma pułapów dla pomocy na pisanie scenariuszy i rozwijanie projektów. Jeżeli jednak stworzony scenariusz lub projekt zostaje ostatecznie sfilmowany, koszty pisania scenariusza i tworzenia zostaną ujęte w budżecie produkcji i będą brane pod uwagę podczas obliczania maksymalnej intensywności pomocy dla utworów audiowizualnych, o czym mowa w pkt 2 powyżej.
 - 4) Koszty dystrybucji i promocji utworów audiowizualnych, które kwalifikują się do celów wspierania produkcji, można wspierać z tą samą intensywnością pomocy, jak gdyby były one lub mogły być przeznaczone na ich produkcję.
 - 5) Oprócz pomocy przyznawanej na pisanie scenariuszy, rozwijanie projektów, dystrybucję lub promocję, nie zezwala się na inną pomoc na szczególne działalności produkcyjne. W konsekwencji pomoc nie może być zarezerwowana dla poszczególnych części łańcucha wartości produkcji. Wszelka pomoc udzielona na produkcję danego utworu audiowizualnego powinna stanowić wkład do jego całkowitego budżetu. Producent powinien mieć swobodę w decydowaniu o tym, które elementy budżetu będą wydatkowane w innym państwie EOG. Ma to na celu zapewnienie neutralności efektu zachęty. Przeznaczenie pomocy na określone poszczególne pozycje w budżecie danej produkcji filmowej mogłoby przekształcić tę pomoc w preferencyjne wsparcie krajowe dla sektorów świadczących usługi objęte tą właśnie pomocą, co byłoby niezgodne z Porozumieniem EOG.
 - 6) Państwa EOG powinny zachęcać producentów (i wspierać ich w tym zakresie) do deponowania kopii wspieranego filmu w instytucji dziedzictwa filmowego wyznaczonej przez organ finansujący w celu jego przechowywania oraz uzgodnionej z posiadaczami praw niekomercyjnej eksploatacji, w zgodzie z prawem własności intelektualnej, nie naruszając uprawnień posiadaczy praw do otrzymania odpowiedniego wynagrodzenia, po upływie okresu określonego w umowie o dotację oraz nie zakłócając normalnej eksploatacji filmu.
 - 7) Pomoc udzielana jest w sposób przejrzysty. Państwa EOG muszą publikować co najmniej następujące informacje na jednej stronie internetowej lub na jednym portalu pobierającym informację z kilku stron internetowych: pełny tekst zatwierdzonego programu pomocy i jego przepisów wykonawczych, nazwę beneficjenta pomocy, nazwę i rodzaj projektu lub działalności objętych pomocą, kwotę pomocy oraz intensywność pomocy ujętej jako odsetek łącznego budżetu projektu lub działalności objętych pomocą. Po podjęciu decyzji o przyznaniu finansowania informacje te muszą być opublikowane w internecie, przechowywane przez co najmniej 10 lat oraz być powszechnie dostępne bez ograniczeń⁽¹⁾.
- (52) Dopuszcza się wsparcie na modernizację kin, w tym na ich cyfryzację, w przypadkach, w których państwa EOG mogą uzasadnić niezbędność, proporcjonalność i adekwatność takiej pomocy. Na tej podstawie Urząd powinien ocenić, czy pomoc jest zgodna z art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG.
- (53) Przy określaniu, czy maksymalna intensywność pomocy jest przestrzegana, należy uwzględnić łączną kwotę środków publicznych przyznawanych przez państwa EOG na wsparcie danego działania lub projektu, niezależnie od tego, czy wsparcie to jest finansowane z zasobów lokalnych, regionalnych, krajowych czy unijnych. Nie uznaje się jednak za zasoby państwowe środków przyznawanych bezpośrednio z programów UE takich jak program MEDIA, w ramach których państwa EOG nie są zaangażowane w podejmowanie decyzji o ich przyznaniu. Dlatego też taka pomoc nie jest uwzględniana podczas oceny, czy przestrzegane są pułapy intensywności pomocy.

6. STOSOWNE ŚRODKI

- (54) Jako stosowne środki zgodnie z art. 62 ust. 1 Porozumienia EOG Urząd proponuje dostosowanie przez państwa EOG istniejących programów dotyczących finansowania produkcji filmowej do niniejszych wytycznych w ciągu dwóch lat od daty ich opublikowania w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*. Państwa EOG powinny potwierdzić Urzędowi w ciągu jednego miesiąca od daty opublikowania niniejszych wytycznych w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, że wyrażają zgodę na zaproponowane stosowne środki. W przypadku braku jakiegokolwiek odpowiedzi Urząd uzna, że dane państwo EOG nie wyraża zgody.

7. STOSOWANIE

- (55) Urząd będzie stosować zasady określone w niniejszych wytycznych od dnia 1 kwietnia 2014 r.
- (56) Urząd będzie stosować niniejsze wytyczne w odniesieniu do wszystkich zgłaszanych środków pomocy, względem których musi podjąć decyzję po dniu 1 kwietnia 2014 r., nawet w przypadku gdy dane środki pomocy zostaną zgłoszone przed tą datą.

⁽¹⁾ Informacje te powinny być regularnie aktualizowane (np. co sześć miesięcy) oraz być dostępne w formatach, które nie są prawnie zastrzeżone.

- (57) Urząd zbada zgodność z Porozumieniem EOG wszelkiej pomocy udzielonej bez jego zatwierdzenia, a tym samym z naruszeniem art. 1 ust. 3 części I protokołu 3 do Porozumienia pomiędzy państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości, w oparciu o:
- a) niniejsze wytyczne, jeżeli część lub całość pomocy została udzielona po publikacji niniejszych wytycznych Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*;
 - b) wytyczne Urzędu z 2008 r. — we wszystkich innych przypadkach.
-